

EDITORIÁL

Doba
rúšková

Na hodinách dejepisu sme sa učili o dobe kamennej, dobe železnej, dobe bronzovej... Vlastne celé dejiny ľudstvo prechádzalo dobami, fázami, etapami. Niektoré dejinné udalosti nás ľudí zušľachtili, niektoré nás ľudí viedli k tzv. pokroku, niektoré nás pošliapali a pokorili, a niektoré nás prekvapili.

Pre mňa je určite prekvapením a nezvyčajnou životnou skúsenosťou táto nová doba rúšková. Ups, spresním. Rúško ako osobnú ochrannú pomôcku sme používali na praktickom vyučovaní v nemocnici, na detskom oddelení, tam vám bolo bacilov, baktérií. Tam mi to prišlo správne a prirodzené. A nečakala som, že doba rúšková sa rozšíri aj za nemocničné múry. A stalo sa.

Zaútočil na nás, na ľudstvo, nebezpečný, nepolapiteľný, neviditeľný nepriateľ. Ostali sme obnažení, bezbranní

a zraniteľní. Tým zákerným útočníkom je koronavírus. Zabíja, siaha nám na naše životy. A predsa ľudský život je tým najcennejším darom, ktorý máme. Chceme sa ráno budiť, mať radosť z blankytnej oblohy, vône, chutí, jari, zimy, detí, mamy, priateľov. A ďalších miliónov maličkostí, ktoré nás tešia.

Preto pár týždňov vydržali žiaci bez školy, učitelia bez žiakov, ľudia bez cesty do práce, bez návštev, vo zvláštnom oklieštenom súkromnom teritóriu. V bezpečí. A von len s rúškou, veď sme zodpovední, chránime seba, chránime svet. Všetko je otvorené, koniec príbehu v našich predstavách. Budme trpezliví, aby mal pozitívny koniec.

Doba rúšková sa raz stane spomienkou z 21. storočia, stalo sa v roku 2020.

ZUZKA